

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **V. K.**
bytem x
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15
184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2018, č. j. JMK 140751/2018, sp. zn. S-JMK 137546/2018/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí žalovaného vydané dne 5. 10. 2018 pod č. j. JMK 140751/2018, sp. zn. S-JMK 137546/2018/OD/VW, kterým bylo zamítnuto

odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 25. 6. 2018, č. j. ODSČ-62098/17-50, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“). Pokud jde o jednotlivé žalobní námitky, jsou následující.

2. I. Sankce – nesprávná úvaha (nezohledňující polehčující okolnosti).

3. Žalobce předně namítá, že správní orgán neprovedl řádnou úvahu o výši sankce, což náleží do diskrece správního orgánu. Správní orgán je povinen zvážit veškeré okolnosti, jak ve prospěch, tak v neprospěch žalobce a tyto řádně v odůvodnění rozhodnutí vyjevit, tedy sankci přezkoumatelně odůvodnit, což se v daném případě nestalo. Správní orgán výslovně konstatoval, že při ukládání sankce neshledal žádné přitěžující okolnosti. K polehčujícím okolnostem se nevyjádřil vůbec. Žalobce je však přesvědčen, že polehčující okolnosti dány byly, přičemž tyto jsou ze spisu zjevné. Jde zejména o skutečnost, že jednání nemělo žádný následek, nedošlo k dopravní nehodě, ke škodě na zdraví, ani škodě na majetku. Vozidlo, byť mělo stát v rozporu s právními předpisy, ve skutečnosti nikomu nepřekáželo, jednání tedy nemělo škodlivý následek, který by spočíval např. v tom, že jiné vozidlo nemůže projet, zaparkovat, či osoba nemůže projít. Přestupek byl spáchán nezaviněně. Nikdo nebyl jednáním žalobce ani přímo ohrožen (být k odpovědnosti za přestupek postačí toliko „možnost“ ohrožení, je nutné vnímat jako polehčující okolnost, že k přímému ohrožení nedošlo, došlo pouze ke vzniku situace, která měla možný potenciál ohrožovací). Nebylo prokázáno, že by žalobce na jednání jakkoli sám participoval (naváděl k němu, dal k němu příkaz, atd.). Jednání dle výroku rozhodnutí trvalo jedinou minutu. Správní orgán měl tyto polehčující okolnosti, které byly zjevné, zhodnotit. Bylo by na správním orgánu, zda by řádná úvaha o sankci našla odraz např. v mimořádném snížení pokuty, nebo v upuštění od správního trestu.

4. II. Omezení na způsobu platby určené částky.

5. Žalobce je přesvědčen, že jej správní orgán omezil na způsobu úhrady určené částky. Správní orgán totiž žalobci určil, že určenou částku smí uhradit toliko převodem na účet. Už tato skutečnost by byla důvodem pro zrušení rozhodnutí. Výzva k úhradě určené částky byla nezákonná, neboť správní orgán nepřípustně omezil způsoby platby určené částky oproti právům, které má každý dle § 163 odst. 3 daňového řádu. K tomu je nutno připustit, že určená částka sice není přímo daní, ale v otázce způsobu její úhrady je nutné subsidiárně z daňového řádu vyjít; v opačném případě by totiž nastala naprostá anarchie, kdy by si správní orgány mohly samy určovat, kterak má být určená částka hrazena, a nic by nevylučovalo, aby správní orgán požadoval úhradu např. pouze šekem.
6. Druhou výtkou, kterou má žalobce k výzvě k úhradě určené částky je, že číslo účtu, na který má být placeno, není čitelné, neboť jej správní orgán škrtl, čímž jednoznačně projevil vůli, aby se na tento účet neplatilo. Co správní orgán k takovému postupu motivovalo, žalobce neví. Správní orgán však vyzval žalobce k úhradě určené částky, avšak nesdělil mu, kam je možné určenou částku uhradit, neboť konstatoval, že je možné ji hradit pouze převodem na účet, avšak platební údaje škrtl.

7. III. Nezákonná značka.

8. Dále namítá žalobce, že dopravní značka „zákaz zastavení“, která je údajně v ulici Vlhká umístěna, a kterou měl žalobce porušit, je v daném místě umístěna v rozporu s právními předpisy, a tedy její porušení nemůže být sankcionováno. Důvodem je, že žalobce ověřil na úřední desce, že k umístění této dopravní značky nebylo vydáno žádné opatření obecné povahy. Z bezprávi právo nevzniká. Byla-li dopravní značka v místě umístěna nezákonně, pak žalobce nemůže být trestán za její porušení.

9. IV. Není odložení věci.

10. Žalobce zastává názor, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
11. Dle § 125f odst. 4 silničního zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odst. 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*
 - a) *nezahájil řízení o přestupku a věc odložit, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
 - b) *řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
12. Z citovaného ustanovení právního předpisu se tedy podává, že musí být alternativně splněna jedna ze dvou podmínek k tomu, aby mohlo být řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vůbec zahájeno.
13. Podmínka b) přitom naplněna nebyla, a ani být nemohla - správní orgán totiž žádné řízení o přestupku ani nezahajoval, a tedy nemohlo být ani zastaveno.
14. Podmínka a) také nebyla splněna. Správní orgán totiž věc neodložil, ve spise není založeno žádné usnesení ani záznam, o odložení věci.
15. To je přitom obligatorním podkladem pro vedení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, jak dovodil Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 16. 1. 2018, č. j. 15A 129/2015-27.
16. I kdyby takové usnesení existovalo, bylo by protiprávní, že žalobce nebyl vyrozuměn o tom, že by správní orgán usnesením věc přestupku odložil. Dle § 66 odst. 4 (starého) zákona o přestupcích, *O odložení věci podle odst. 1 až 3 se vydá usnesení, které se pouze poznamená do spisu. O odložení věci se vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady.*
17. Odložil-li správní orgán věc přestupku, byl o tom povinen vyrozumět osoby dotčené jednáním osoby podezřelé.
18. Žalobce byl nepochybně dotčen jednáním osoby podezřelé (řidiče vozidla), když žalobci je dáváno za vinu, že nezajistil, aby tato podezřelá osoba dodržovala právní předpisy. Pokud by se podezřelá osoba (řidič vozidla) nedopustila svého jednání, pak by nebyl trestán ani žalobce.
19. Správní orgán tedy měl povinnost žalobce vyrozumět o tom, že věc přestupku odložil (pokud by věc vskutku odložil). Dle názoru žalobce se nepochybně jedná o vadu řízení; je však nutné posoudit, zda mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, tj. zda dosahovala intenzity předvídané ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Dle tohoto zákonného ustanovení soud zruší rozhodnutí pro vadu řízení, pokud tato *mohla*

mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Právní předpis tedy nevyžaduje, aby bylo postaveno najisto, že vytýkaná vada *měla* vliv na zákonnost rozhodnutí, postačí, že jej (potencionálně) mít *mohla*.

20. Dle názoru žalobce tato vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Proti odložení věci se totiž ten, kdo má na věci právní zájem, může domáhat ochrany zásahovou žalobou. Nemusí se přitom jednat ani o poškozeného. Pokud by žalobce věděl, že správní orgán odložil věc přestupku, využil by - v souladu s čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod - svého práva na soudní ochranu proti usnesení o odložení věci, které ho krátilo na svých právech, neboť tím přešla odpovědnost za protiprávní jednání na základě § 10 odst. 3 silničního zákona, právě na žalobce.
21. Momentem, kdy správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla proti žalobci, naopak tohoto práva žalobce pozbyl, neboť *Je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích (§ 125g odst. 1 silničního zákona).*
22. Jediným způsobem, kterak by mohla být zachována práva žalobce, by tedy byl případ, kdy by správní orgán vyrozuměl žalobce o odložení věci přestupku, aby žalobce mohl využít soudní ochrany a proti tomuto závěru se bránit. Proto byl žalobce krácen na svých právech, nebyl-li o odložení věci přestupku vyrozuměn.
23. Přestupek tedy nebyl odložen, a už vůbec ne v souladu s právním předpisem, a tedy nelze činit závěr, že by byla splněna podmínka pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona, neboť ta vyžaduje, aby věc přestupku byla odložena. Tím je ovšem nutno rozumět, aby věc přestupku byla odložena v souladu s právními předpisy. Je přitom zřejmé, že uvedená vada krátila žalobce na jeho právech, zejména na právu domoci se zahájení řízení o přestupku proti skutečnému řidiči, a tím zprostit odpovědnosti sebe, neboť odpovědnost provozovatele za spáchaný správní delikt je subsidiární povahy vůči odpovědnosti řidiče za spáchaný přestupek.
- 24. V. Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí.**
25. Žalobce zastává názor, že výrok správního rozhodnutí je nezákonný pro absenci konstatování formy zavinění. Dle § 77 „starého“ zákona o přestupcích (č. 200/1990 Sb.), *Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*
26. Dle 93 odst. 1 písm. d) „nového“ zákona o přestupcích (č. 250/2016 Sb.), *Ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou.*
27. Z uvedeného se podává, že ve výroku rozhodnutí, ať již bylo řízení vedeno podle „starého“ či „nového“ zákona o přestupcích, musí být obsažena forma zavinění. Forma zavinění však ve výroku rozhodnutí absentuje. Je tedy zjevné, že výrok rozhodnutí neodpovídá zákonným požadavkům na výrok

správního rozhodnutí. Z výroku rozhodnutí vůbec nelze zjistit, zda vůbec žalobce jednal zaviněně, přičemž lze připustit, že mohl jednat i nezaviněně. Taková informace však musí být ve výroku rozhodnutí obsažena, neboť to stanoví zákon.

28. Žalobce doplňuje, že si je vědom skutečnosti, že pro odpovědnost za správní delikt není zavinění vyžadováno. Stejně tak mohou existovat přestupky, které je možné spáchat pouze úmyslně, nebo naopak pouze z nedbalosti. To však nic nemění na tom, že správní orgán je povinen formu zavinění ve výroku rozhodnutí vymezit, neboť tak vyžaduje právní předpis. V daném případě mělo být zavinění vymezeno tak, že byl přestupek spáchán nezaviněně.

29. VI. Neexistence „správního deliktu (nyní přestupku dle § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinného ode dne 1. 7. 2017).

30. Žalobce dále zastává názor, že rozhodnutí, kterým byl uznán vinným ze spáchání „správního deliktu“ (nyní přestupku dle § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich), nemůže obstát, neboť takový typ protiprávního jednání neexistuje.

31. Přestupek a správní delikt představuje odlišné protiprávní chování, představuje dva rozdílné delikty v širším (či teoretickém) slova smyslu.

32. Je pravdou, že novelou silničního zákona ode dne 1. 7. 2017 došlo k - z pohledu textu skutkové podstaty - jen menší úpravě, nicméně, tato úprava byla závažná. Podstatné totiž je, že byť skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla je formulována podobně, jako skutková podstata přestupku provozovatele vozidla, jde o dva odlišné typy deliktů, které s sebou nesou zcela odlišné doktríny, a to jak z pohledu hmotněprávního, tak z pohledu procesněprávního.

33. Zatímco správní delikt provozovatele vozidla se řídí (a je definován) pouze silničním zákonem, s praktickým vyloučením aplikace zákona o přestupcích, přestupek provozovatele se naopak řídí zákonem o přestupcích. Uvedené rozdíly nemají dopady jen do procesních práv (povinnost k nařízení ústního jednání, promlčecí lhůty), ale i do práv hmotných (preklusivní doby, mimořádné snížení sankce, upuštění od sankce, definice přestupku, zavinění).

34. Z toho důvodu je nutné najisto postavit, zda je subjekt trestán za „správní delikt provozovatele vozidla“, nebo za „přestupek provozovatele vozidla“. Vydané rozhodnutí, ze kterého tato skutečnost není zřejmá, proto nemůže obstát. Nelze akceptovat, aby si adresát rozhodnutí sám vyhodnocoval, zda byl uznán vinným ze správního deliktu provozovatele vozidla, nebo z přestupku provozovatele vozidla, když se tato skutečnost z výroku rozhodnutí nepodává.

35. VII. Nedostatečná identifikace porušení právní povinnosti.

36. Žalobce namítá, že výrok správního rozhodnutí není srozumitelný, neboť neobsahuje údaj o konkrétním ustanovení právního předpisu, které mělo být porušeno. Správní orgán konstatoval, že řidič vozidla porušil § 4 písm. c) silničního zákona. Ten však žádnou konkrétní povinnost nestanoví, pouze obecně odkazuje na povinnost respektovat dopravní značky, dopravní zařízení, atd.

37. Žalobce pak měl porušit dopravní značku „Zákaz zastavení“. Správní orgán neodkazuje na žádné ustanovení právního předpisu, které by tuto definovalo, ani na její řádné označení, ani na žádný právní předpis, který by ji měl stanovit.
38. V silničním zákoně přitom žádná definice dopravní značky „Zákaz zastavení“, ani z ní vyplývajících povinností, obsažena není.
39. K odpovědnosti provozovatele za přestupek dle § 125f odst. 1 silničního zákona je přitom nutné, aby jednání vykazovalo znaky přestupku právě dle silničního zákona [§125f odst. 2 písm. b) silničního zákona]. V daném případě nebyla porušena konkrétní právní povinnost dle silničního zákona, a tedy jednání nemůže vykazovat znaky dle silničního zákona.
40. Výrok správního rozhodnutí je nezákonný a nedostatečný. Žalobce se ani nemůže seznámit s tím, jaká povinnost má údajně z dopravní značky „Zákaz zastavení“ vyplývat, když správní orgán nijak neodkazuje na její zakotvení v právním řádu. Žalobce se proto nemohl řádně hájit.

41. VIII. Zavinění.

42. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod platí: *„Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější“*.
43. Podle § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízeních o nich platí: *„Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější“*. Tento zákon nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017.
44. Podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona pak platí: *„K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění“*.
45. Žalobce z výše uvedeného dovozuje, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění, jakožto znak tohoto přestupku odstraněno.
46. Žalobce z toho s ohledem na zásadu retroaktivity *in mitius* dovozuje, že tuto úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, je nutné aplikovat nejen na správní delikty, které byly spáchány v období účinnosti této úpravy (tedy od 1. do 13. července 2017), ale též na správní delikty, které byly spáchány dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, neboť velmi zásadně omezuje jeho odpovědnost. Retroaktivitu *in mitius* je přitom povinen respektovat také soud, ačkoliv ke změně došlo po právní moci napadeného rozhodnutí.

47. K takovému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5As 104/2013 -46: *„Rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“.*
48. K odstranění zavinění ze skutkové podstaty daného přestupku tedy došlo zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, které nabylo platnosti dne 28. 6. 2017. Je pak sice pravdou, že v čl. CCLVII tohoto zákona je uvedeno: *„Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. července 2017“.* Takové určení účinnosti právního předpisu je však v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/2009 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv: *„Pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení. Vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení“.*
49. Z uvedeného ustanovení lze dovodit, že pokud je vydán zákon s účinností stanovenou v rozporu s předepsanými pravidly, nabude zákon účinnosti podle obecné úpravy, a tedy 15. dnem od vyhlášení zákona.
50. K nezákonnému určení účinnosti zákona tedy nelze přihlížet a je nutné dovodit, že účinnosti mohl tento zákon nabýt nejdříve 15. den po jeho vyhlášení, tj. 13. 7. 2017, protože pokud byla příslušná částka Sbírky zákonů rozeslána teprve dne 28. 6. 2017, nemohl zákon č. 183/2017 Sb. nabýt účinnosti ke dni 1. 7. 2017, jelikož by ze zákonné legisvakační 15-ti denní lhůty uplynuly pouze dva dny.
51. Zákon sice připouští výjimku, ale pouze v případě, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nicméně nic takového nebylo zákonodárcem tvrzeno nebo snad prokázáno a nelze proto tuto výjimku aplikovat.
52. Ke stejnému závěru je možné dojít na základě studia Legislativních pravidel vlády čl. 9/4: *Vyžaduje-li naléhavý obecný zájem, aby zákon nabyl účinnosti dnem jeho vyhlášení, uvedou se důvody, které k tomu vedou, v odůvodnění ustanovení o nabytí účinnosti zákona.*
53. V předmětném zákoně však žádné odůvodnění zkrácené legisvakační lhůty nebyly.
54. Žalobce proto požaduje, aby byla napadená rozhodnutí zrušena, a aby bylo provedeno nové řízení, v rámci kterého bude jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění. Žalobce totiž současně odmítá, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel (osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.
55. IX. Sankce - nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení.

56. Dále pak žalobce namítá, že správní orgán vůbec nezohlednil § 44 nového zákona o přestupcích, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. I pokud by správní orgán nedospěl k závěru, že je možné mimořádně snížit sankci, byl dle názoru žalobce povinen tuto možnost zvažovat, neboť sankce jsou ukládány *ex officio*. Ani mimořádné snížení výměry pokuty nevyžaduje návrh účastníka řízení. Každý má právo na uložení spravedlivého trestu. Správní orgán vůbec nezvažil, zda nebyly splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty. Správní orgán byl povinen o sankci rozhodovat též dle § 44 nového zákona o přestupcích, a to i tehdy, pokud by dospěl k závěru, že podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty nejsou dány. Ve věci totiž nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti, správní orgán žádnou ze zjištěných skutečností nekonstatoval jako přitěžující okolnost. Charakter sankce správní orgán volil jako ryze preventivní, sankce plnila roli pouhého „upozornění“ žalobce na to, aby dával pozor, komu své vozidlo svěruje k řízení. Správní orgán tedy dospěl k závěru, že již působením sankce na spodní hranici zákonné sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu. Je zřejmé, že tedy zdůraznil preventivní funkci sankce, od které očekává, že provozovatel vozidla bude do budoucna řádně plnit své povinnosti vyplývající mu ze zákona o silničním provozu. Pokutu lze přitom uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout [§ 44 odst. 1 písm. a) nového zákona o přestupcích]. Úvahy, kterými byl správní orgán při ukládání pokuty veden, přitom silně nasvědčují, že zvažoval-li by žalovaný právě § 44 nového zákona o přestupcích při ukládání sankce, mohl uložit pokutu pod dolní hranici zákonné sazby. Přitom dle § 86 odst. 2 správního řádu, *Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 ...*

57. Správní orgán byl povinen uvést ve výroku právní ustanovení § 44 nového zákona o přestupcích, ve vztahu k rozhodování o sankci, a byl povinen s přihlédnutím k existenci tohoto ustanovení rozhodnout. Správní orgán však rozhodoval tak, jako by ust. § 44 nového zákona o přestupcích vůbec neexistovalo. Je přitom ryze spekulativní úvahou, zda v případě, že by správní orgán přihlédl k § 44 nového zákona o přestupcích, uložil by sankci nižší; tato úvaha totiž náleží do diskrece správního orgánu. Správní orgán však tuto správní úvahu neprovedl, a žalobce, ani soud, nemohou tuto nahrazovat. Žalobce je však přesvědčen, že pokud by správní orgán přihlédl k existenci § 44 nového zákona o přestupcích a rozhodoval s ohledem na jeho existenci, uložil by sankci pod spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí. Ostatně, proti žalobci nebylo zahájeno žádné další správní řízení pro obdobné porušení právních povinností, a tedy lze usuzovat, že i samotné projednání věci mělo potřebný výchovný účinek. Ve věci přitom nebyla zjištěna jediná přitěžující okolnost. Dle názoru žalobce byl zcela jednoznačně dán důvod pro mimořádné snížení sankce dle § 44 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích

58. X. Prekluse - jeden rok mezi rozhodnutím I. prvního stupně a rozhodnutím o odvolání.

59. Žalobce pak zastává názor, že vydané rozhodnutí je nezákonné, neboť odpovědnost za spáchaný správní delikt zanikla. Dle § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „nový zákon o přestupcích“, *Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty s výjimkou disciplinárních deliktů se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona.*

60. Z toho důvodu bylo nutné subsidiárně vycházet z nového zákona o přestupcích a užít na projednávanou věc jeho ustanovení.

61. Podle § 29 písm. a) nového zákona o přestupcích, *Odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.*

62. Dle § 30 písm. a) nového zákona o přestupcích, *Promlčecí doba činí jeden rok.*

63. Dle § 31 odst. 1 nového zákona o přestupcích, *Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.* Podle § 32 odst. 2 nového zákona o přestupcích se *Promlčecí doba přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí o přestupku, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání.* V takovém případě počíná plynout promlčecí doba nová (§ 32 odst. 2 nového zákona o přestupcích).
64. V daném případě bylo předmětem řízení jednání ze dne 2. 9. 2015. Odpovědnost za něj tak zanikla dne 3. 9. 2016; řízení, které bylo zahájeno později, tak bylo zahájeno v rozporu s právními předpisy.
65. Ostatně, i pokud by došlo k zákonnému zahájení řízení (dne 9. 6. 2017), tj. v případě, kdy by se nová pravidla stanovená zákonem o přestupcích nevztahovala na období před zahájením řízení, pak by k zániku odpovědnosti došlo dne 9. 6. 2018, tj. rok ode dne zahájení řízení. Rozhodnutí vydané 25. 7. 2018 tak bylo vydáno po zániku odpovědnosti za přestupek.
66. Dle přechodných ustanovení nového zákona o přestupcích, vyjádřených v § 112 odst. 1 nového zákona o přestupcích, *Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější.*
67. Dle nového zákona o přestupcích došlo k zániku odpovědnosti za spáchaný přestupek s ohledem na nutnost aplikace preklusivní doby v něm vyjádřené. Jde tedy nepochybně o pro žalobce příznivější situaci.
68. Dle § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích, *Ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*
69. Citované ustanovení zákona tedy do jisté míry vyvrací argumentaci žalobce. Dle názoru žalobce však není možné z přechodných ustanovení vycházet, neboť právní norma obsažená v § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích je protiústavní.
70. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, *Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.*
71. Právě proto, že ust. § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích se vztahuje k posouzení trestnosti protiprávního jednání, je nutno na takové ustanovení právního předpisu hledět jako na protiústavní, neboť stanoví-li právní norma ústavního zákona, že trestnost činu se posuzuje dle pozdějšího zákona, je-li pro pachatele příznivější, není možné vyloučit toto pravidlo „pouhým“ zákonem (tj. podústavním předpisem). Žalobce odkazuje na převzatou argumentaci k protiústavnosti ust. § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích, kterou z důvodu zachování přehlednosti žaloby přikládá k žalobě jako přílohu, avšak žádá, aby na tuto hleděl jako na žalobní argumentaci.

72. Druhým důvodem, pro který je dle názoru žalobce nutné vycházet z preklusivních lhůt stanovených § 30 nového zákona o přestupcích je, že jednání žalobce bylo dříve kvalifikováno jako správní delikt provozovatele vozidla. Na správní delikt provozovatele vozidla se vztahovala úprava preklusivních lhůt dle § 125e odst. 3 silničního zákona, toho času účinného.
73. V průběhu řízení však nabyla účinnosti novela silničního zákona č. 183/2017 Sb., kterou byla zavedena skutková podstata přestupku provozovatele vozidla, postihující identické protiprávní jednání. Na přestupek provozovatele vozidla se vztahuje úprava preklusivních lhůt dle § 30 nového zákona o přestupcích. Existují tedy dvě odlišné skutkové podstaty - skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a skutková podstata přestupku provozovatele vozidla. Každá z těchto skutkových podstat disponuje vlastní úpravou preklusivních lhůt, přičemž pro žalobce, jakožto pachatele, je příznivější, aby byl postižen za přestupek provozovatele vozidla, neboť preklusivní lhůty, které se na tento váží, jsou pro něj příznivější.
74. Právě z toho důvodu nelze zvažovat preklusivní lhůty správního deliktu provozovatele vozidla, neboť žalobce měl být postižen za odlišnou skutkovou podstatu, a sice skutkovou podstatu přestupku provozovatele vozidla, na něž se vztahuje úprava preklusivních lhůt dle § 30 nového zákona o přestupcích. Žalobce měl přitom právo, v souladu s § 112 odst. 1 nového zákona o přestupcích, být potrestán za takový přestupek (delikt), který je pro něj příznivější. S ohledem na skutečnost, že bylo-li by jednání žalobce kvalifikováno jako „přestupek provozovatele vozidla“, byla by věc nepochybně promlčena, jednalo se o pro žalobce příznivější skutkovou podstatu. Žalobce tedy měl být potrestán za „přestupek provozovatele vozidla“, na který jsou aplikovány preklusivní lhůty dle § 30 nového zákona o přestupcích, a tedy odpovědnost žalobce zanikla.
75. Třetím důvodem je, že silniční zákon nestanoví žádnou lhůtu k projednání věci. Silniční zákon stanovil dvouletou subjektivní lhůtu k zahájení řízení a čtyřletou objektivní lhůtu k zahájení řízení.
76. Proto žalobce zastává názor, že na věc bylo nutné aplikovat ustanovení o preklusi dle nového zákona o přestupcích a hledět na skutek jako na promlčený. Ostatně, správní orgán měl, s ohledem na skutečnost, že ke dni rozhodování žalovaného nadále neexistovala v platném právním řádu skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, na posuzované protiprávní jednání hledět jako na přestupek provozovatele vozidla a vycházet proto z úpravy preklusivních lhůt dle nového zákona o přestupcích. Ustanovení § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích by pak ani nebylo relevantní posuzovat, neboť by správní orgán neposuzoval správní delikt provozovatele vozidla, jeho preklusivní lhůty byly upraveny v silničním zákoně, ale přestupek provozovatele vozidla, tj. jiný typ deliktu, jehož preklusivní lhůty jsou upraveny v novém zákoně o přestupcích.
77. Na věc pak lze nahlížet optikou zásady retroaktivity *in mitius*, vedoucí ke stejnému závěru.
78. V tomto směru žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2018. č. j. 73A 54/2017-37. V posuzované věci Krajským soudem v Brně tedy nebyly dány důvody pro zrušení rozhodnutí, neboť nedošlo k uplynutí prekluzivní lhůty ani při posuzování jejího běhu optikou nové právní úpravy. Krajský soud však jednoznačně vyjádřil a odůvodnil, proč je nutné aplikovat prekluzivní lhůty stanovené novou právní úpravou i na správní delikt provozovatele vozidla, k jehož spáchání a zahájení řízení o něm došlo před účinností nového zákona o přestupcích. Krajský soud takový závěr přitom učinil vypořádajíc § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích, na který žalovaný odkázal.

79. XI. Absence zjištění formy zavinění řidiče.

80. Žalobce dále zastává názor, že rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgán nepostavily najisto, neprokázaly, ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné.
81. Dle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona, *Provozovatel vozidla za přestupek podle odst. 1 odpovídá, pokud porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona.*
82. Znakem přestupku je pak i jeho zavinění (§ 13 odst. 1 zákona o přestupcích).
83. Zavinění není zkoumáno v případě provozovatele vozidla (§ 125f odst. 3 silničního zákona). Nicméně, provozovatel je odpovědný jen za takové jednání řidiče, které vykazuje znaky přestupku, přičemž přestupek je ze své povahy *zaviněné protiprávní jednání*.
84. Z toho důvodu je možné žalobce trestat pouze tehdy, bylo-li jednání (nezjištěného) řidiče zaviněné, ať již v nedbalosti, nebo v úmyslu. Nicméně, pokud jednání řidiče zaviněné nebylo, pak ani provozovatele není možné trestat, neboť takové jednání nevykazuje znaky přestupku.
85. Správní orgány však netvrdily, neodůvodnily a neprokázaly, že by jednání řidiče bylo zaviněné, ať už ve formě úmyslné, či alespoň nedbalostní. Z toho důvodu nelze činit jednoznačný závěr, že jednání řidiče bylo zaviněné, a tedy že vykazuje znaky přestupku.

86. XII. Absence řádného sdělení obvinění.

87. Žalobce zastává názor, že byl krácen na svých právech, když mu nebylo řádně sděleno obvinění. Žalobce byl totiž obviněn větou v následujícím znění: „*Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti dle ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., bylo zjištěno na pozemní komunikaci ulice Vlhká 27 v Brně dne 2. 9. 2015 v 14.05 hodin*“.
88. Ze sdělení obvinění tedy bylo možné vyčíst, že jednání bylo v rozporu s § 4 písm. c) silničního zákona a že mělo z hlediska jeho právní kvalifikace -spočívat v neoprávněném zastavení. Ještě navíc bylo poněkud pochybně dáno do souvislosti, že neoprávněné zastavení představuje porušení § 4 písm. c) silničního zákona, kdy § 4 písm. c) silničního zákona nic ohledně zastavení nenormuje.
89. Ze sdělení obvinění však vůbec nebylo zřejmé, v čem údajné protiprávní jednání spočívá. Zda spočívá v tom, že řidič vozidla žalobce neoprávněně zastavil v křižovatce, nebo zda zastavil v úseku platnosti dopravní značky, která zastavení zakazuje. Jak se mohl žalobce hájit, když mu nebylo řádně sděleno, v čem má projednávané jednání spočívat.
90. XIII. Nesouhlas žalobce a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na celosvětovou komunikační síť internetu Nejvyššího správního soudu.

91. Žalobce po shora uvedeném navrhoval, aby Krajský soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2018, včetně související rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25. 7. 2018 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
92. Dále požadoval, aby soud zavázal žalovaného nahradit žalobci vzniklé mu náklady soudního řízení.
93. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Žalovaný je toho názoru, že on, jakož i správní orgán I. stupně při svém rozhodování postupovali v souladu s platnou právní úpravou. Žalobce podal blanketní odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a všechny námitky, které nyní uvádí v žalobě, mohl uplatnit již v rámci odvolání. Pokud tuto skutečnost nenamítal v průběhu řízení, správní orgán vycházel pouze ze spisového materiálu. V rozsudku ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2As 215/2014-43, Nejvyšší správní soud uvedl, že jakkoliv je správní soudnictví podrobeno principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Tyto závěry jsou podle názoru žalovaného plně aplikovatelné i na nyní přezkoumávanou věc. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce sice podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v tomto odvolání však nebyla tato námitka uvedena. Žalobce mohl tuto námitku, kterou nyní předkládá v žalobě, uplatnit již v řízení o odvolání, což však neučinil. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním řízení platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. S ohledem na shora uvedený právní názor, že úkolem správního soudnictví není suplovat řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v řízení před zdejším soudem. Pokud se žalobce domníval, že správní orgány v tomto ohledu jakkoli pochybily, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat nejpozději v odvolacím řízení. Právě z důvodu účelového uplatnění námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav až v řízení před soudem již Krajský soud v Brně v obdobných řízeních (sp. zn. 22A 42/2014 a 22A 49/2014) žalobu zamítl. Žalovaný na tomto místě na rozsudky v uvedených věcech pro stručnost odkazuje.
94. K jednotlivým žalobním námitkám zaujal žalovaný toto stanovisko:
- a) Skutečnost, že nedošlo k dopravní nehodě, je jedním ze znaků skutkové podstaty, proto již z principu nemůže být zároveň polehčující okolností. Další námitky se týkají materiálního hodnocení přestupku provozovatele vozidla, ke kterému se vyjádřil v napadeném rozhodnutí již správní orgán I. stupně. To, že podle výroku trval přestupek jednu minutu, rovněž nemůže být bráno jako polehčující okolnost, jelikož se jednalo o nezákonné zastavení, k prokázání kterého není třeba časového intervalu, rovněž se tedy jedná o formální znak skutkové podstaty přestupku řidiče.
- b) Žalobce mohl bez jakýchkoliv pochyb uhradit určenou částku v hotovosti na pokladně úřadu, způsob úhrady nebyl nijak závazně určen. Jakékoliv „argumenty“, které žalobce v žalobě podává, jsou zcela účelové.

- c) I v případě, že by dopravní značka byla umístěna v rozporu s právními předpisy (což tak není, a žalobce to ani nijak neprokázal), stále platí presumpce správnosti dopravního značení, a účastník je povinen se jím řídit i v případě, že by měl o oprávněnosti toho značení pochybnosti. Není na účastníkovi silničního provozu, aby sám vyhodnocoval, kterým značením se bude či nebude řídit. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8As 68/2009-83, dopravní značení: „je správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti. To znamená, že se na dopravní značku musí nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tedy až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost. K tomu ovšem v době spáchání přestupku a dle obsahu správního spisu ani následně nedošlo. Z fotodokumentace přiložené ve spisu navíc plyne, že předmětná značka byla jasně a plně viditelná, nebyla kupř. zakrytá spadáním listím či nánosem sněhu. Stěžovatel z ní nikterak nemohl vyvodit, že by se mohlo jednat o značku, kterou by nebylo třeba respektovat. Pokud by však skutečně nějaké pochybnosti měl, jednalo by se toliko o jeho soukromý názor, který mu však neumožňuje porušovat veřejnoprávní pravidla. Ze zákona o silničním provozu, prováděcích předpisů ani z jiných právních předpisů nelze dovodit, že by účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit soudy o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda se zákazem vyjádřeným danou značkou bude či nebude řídit (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 17. 10. 2007, č. j. 54Co 4/2007-146 nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97)“.
- d) Žalovaný je toho názoru, že pokud sám účastník sdělí účelově správnímu orgánu jako řidiče vozidla neexistující osobu, je si velmi dobře vědom následků v podobě nástupu odpovědnosti provozovatele vozidla. Nadto tato sdělená osoba nebyla nikdy v postavení podezřelého z přestupku, jelikož je správnímu orgánu z vlastní praxe známa účelovost tohoto podání, nefiguroval v tomto případě tedy ani podezřelý, jehož jednáním by byl žalobce poškozen.
- e) Vzhledem k tomu, že pro přestupce provozovatele vozidla (dříve správní delikt) dle ust. § 125f odst. 1 není vyžadováno zavinění, není ani zcela dobře možné uvést jeho formu.
- f) f) Novelou silničního zákona č. 183/2017 Sb., nedošlo ke zrušení či změně skutkové podstaty, ale pouze k přejmenování a terminologickému sjednocení. Správní orgán I. stupně uvedl, dle které právní úpravy rozhodoval a proč. Vzhledem k tomu, že bylo zahájeno řízení za staré právní úpravy, tedy o správním deliktu, byla v průběhu řízení zohledněna změna terminologie. Dále v případě např. promlčecích lhůt, určení druhu a výměry sankce je v rozhodnutí žalovaného rozdíl detailně rozepsán a vysvětlen. Žalovaný považuje rozhodnutí za srozumitelné.
- g) Odkaz na § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je s ohledem na ostatní skutečnosti, zejména na uvedení porušení povinností ve výroku prvostupňového rozhodnutí („Řidič vozidla, který není znám, porušil povinnosti vyplývající ze zákazové značky „Zákaz zastavení“), ale také dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu dostačující (např. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2016, sp. zn.: 6As 208/2016). „Ve výroku rozhodnutí správním deliktu vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu proto musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn.: 2As 85/2016 ze dne 8. 9. 2016).
- h) Tuto konstrukci nelze přijmout. Zákonodárce nemá povinnost žádným způsobem odůvodňovat stanovení dřívějšího dne počátku účinnosti zákona než patnáctým dnem po vyhlášení. Žalobce pak v žádném případě nemá právo si uměle určovat počátek účinnosti zákonů, jestliže se zákonodárcem určeným počátkem účinnosti nesouhlasí (rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2018, 1As 149/2018).
- i) Při posuzování institutu mimořádného snížení výměry pokut je nutno konstatovat, že se jedná toliko o procesní ustanovení. Správní orgán nemá povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro

mimořádné snížení výše sankce neshledal a ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání či v žalobě nepodal. Žalovaný nijak nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupil a toto své rozhodnutí více nerozváděl (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2018, sp. zn. 73A 59/2017).

- j) K přijetí nové právní úpravy se vyjádřil Nejvyšší správní soud, když uvedl, že vzhledem k přechodnému ust. § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, není v případě spáchání přestupku provozovatele před účinností tohoto zákona nová právní úprava příznivější (rozsudek NSS ze dne 2. 10. 2017, sp. zn. 3As 266/2016). Krajský soud v Brně k tomuto uvedl, že nový přestupkový zákon na posouzení zániku odpovědnosti v nyní posuzované věci nic nemění (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 12. 2017, sp. zn. 62A 104/2016).
- k) Pro vedení řízení o přestupku je rozhodné, zda posuzované jednání naplňuje znaky přestupku řidiče, ne však všechny znaky skutkové podstaty přestupku. V takovém případě by bylo potřeba i zavinění, což by odporovalo smyslu právní úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla podle § 10 zákona o silničním provozu. Přitom otázka zavinění je hlavním odlišením přestupku provozovatele vozidla (objektivní odpovědnost - zavinění se nevyžaduje) od přestupku řidiče (subjektivní odpovědnost - zavinění se vyžaduje). Protože se však sdělenému řidiči nepodařilo spáchání přestupku prokázat a posuzované jednání naplňovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, odpovídá účastník řízení jako provozovatel vozidla podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (viz rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2017, č. j.: 10As 250/2016). Správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, k jakému porušení došlo, tedy uvedl znaky přestupku. Formální stránka deliktu byla tedy naplněna. „*Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu proto postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku*“ (rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2016, č. j.: 8As 156/2016-35). Dále považuje žalovaný uloženou sankci za zcela přiměřenou a odůvodněnou.
- l) Ve sdělení obvinění je přesně uvedeno místo, datum, čas i druh spáchání (neoprávněné zastavení, tedy porušení povinnosti dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k), pak je tedy (zprostředkovaně) dostatečně určitě popsán i správní delikt provozovatele vozidla spočívající v nezajištění dodržování uvedené povinnosti. Součástí tohoto oznámení je též výzva účastníkovi k seznámení se s podklady rozhodnutí a sdělení termínu provedení dokazování mimo ústní jednání. Pokud měl žalobce jakékoliv pochybnosti, mohl se v uvedený termín ke správnímu orgánu dostavit, nebo kdykoliv jindy po domluvě nahlédnout do spisu. Této možnosti ovšem žalobce nevyužil. A dále nezbývá než konstatovat, že přesné vymezení přestupku, spolu se slovním popisem porušené povinnosti bylo uvedeno již ve výzvě provozovateli vozidla.
- m) Posouzení požadavku souvisejícího s publikací rozhodnutí ponechá žalovaný na krajském soudu.
95. Závěrem žalovaný uvedl, že podaná žaloba není důvodná. Napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech, a proto žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

96. Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
97. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
98. V dané věci se žalobce podanou žalobou domáhá přezkoumání napadeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
99. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
100. K žalobní námitce označené I. soud uvádí, že se zcela ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, neboť to, že v tomto případě nedošlo k dopravní nehodě, není polehčující okolností, neboť tato skutečnost je opravdu jedním ze znaků skutkové podstaty uvedeného přestupku. Pokud žalobce namítá, že porušení právních povinností řidiče trvalo velmi krátkou dobu, asi minutu, ani toto není žádná polehčující okolnost, neboť zákon nestanoví, jak dlouho musí neoprávněné zastavení trvat. Soud tuto námitku uzavírá tak, že žádná polehčující okolnost při ukládání sankce shledána nebyla.
101. Pokud jde o žalobní námitku označenou pod bodem II., ani tato důvodná není, neboť pokud by žalobce zaplatil určenou částku na pokladně správního orgánu, svou povinnost by splnil a žádné důsledky to, že nezaplatil na účet, by nenastaly. Tato námitka je vysloveně účelová.
102. Pokud jde o žalobní námitku označenou pod bodem III. – nezákonná značka, k tomuto soud uvádí následující.
103. Žalobce namítá, že správní orgán neprokázal, že by údajné porušení dopravní značky mělo právní základ. Ani s touto žalobní námitkou soud nemůže souhlasit. Pro stručnost odkazuje na písemné vyjádření žalovaného k žalobě, a to zejména na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8As 68/2009-83, když toto vyjádření soud již v odůvodnění rozsudku citoval.
104. Pokud pak jde o další žalobní námitku označenou pod bodem IV. – není odložení věci, žalobce namítal nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť přestupek nebyl odložen v souladu se zákonem. Podle § 125f odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích platí, že obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt provozovatele vozidla projedná, pouze pokud

učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezáhlávil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

105. Správní orgán I. stupně dne 10. 12. 2015 zaslal žalobci výzvu k uhrazení částky 700 Kč za to, že s jeho vozidlem dne 2. 9. 2015 v 14:05 hod. v Brně na pozemní komunikaci Vlhká 27 došlo ke spáchání jednání mající znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, spočívajícího v porušení povinnosti stanovené v ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů tím, že došlo k porušení povinnosti vyplývající ze zákazové značky „Zákaz zastavení“ (č. B28), popř. aby sdělil žalobce správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla v době spáchání skutku. Žalobce v reakci na tuto výzvu sdělil správnímu orgánu jméno řidiče F. S., nar. X, trvale bytem x, doručovací adresa x, zaměstnanec společnosti x. Uvedenému řidiči se nepodařilo ani na jednu ze sdělených adres doručit, na adrese x se zásilka vrátila s tím, že na uvedené adrese je řidič neznámý.
106. Podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1999 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do dne 30. 9. 2015 (dále jen „zákon o přestupcích“) správní orgán věc odloží, pokud nezjistí do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
107. Podle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015, se rozhodnutí o odložení věci nevydává. O odložení věci se vyrozumí pouze poškozený. Žalobce nesplňuje kategorii poškozeného, neboť podle § 70 odst. 1 zákona o přestupcích se poškozeným rozumí ten, komu byla přestupkem způsobena majetková škoda a kdo uplatnil nárok na její náhradu v řízení o přestupku, nebo u orgánu policie v trestním řízení, pokud věc byla postoupena správnímu orgánu k projednání a nejde o přestupek, který se projednává jen na návrh. Žalobci nebyla způsobena majetková škoda a ani neuplatnil nárok na její náhradu.
108. Citace § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, ve znění účinném od 1. 10. 2016, již žalobce použil v žalobě, byla zcela nepřipadná, neboť v době odložení řízení takové znění neexistovalo a správní orgán I. stupně nebyl povinen o odložení věci vyrozumívat osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku.
109. V předmětném řízení tedy byly naplněny podmínky k projednání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť správní orgán nezáhlávil řízení o přestupku a věc odložil, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Z uvedených důvodů je námitka žalobce o neodložení věci zcela zjevně nedůvodná.

110. K tvrzení žalobce v žalobě ohledně možnosti domáhat se ochrany zásahovou žalobou proti odložení věci se výstižně vyjádřil Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 2. 2019, č. j. 44A 21/2018-60: „V závěru pak soud uvádí, že není správná žalobcová úvaha, že by byl oprávněn podat zásahovou žalobu proti odložení věci, neboť na tom má právní zájem. Opět je třeba odlišovat práva poškozených z přestupkového jednání, případně práva osob, které podávaly návrh podle ust. § 68 odst. 1 zákona o přestupcích či práva osob, o jejichž žádosti (srov. § 44 správního řádu) nebylo řízení zahájeno (srov. § 43 správního řádu). Komplexně se k tomu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2018, č. j. 10As 210/2016-66 takto: Nejvyšší správní soud povahou odložení věci v přestupkovém řízení s možností obrany proti vyrozumění o tomto postupu zabýval podrobně v rozsudku ze dne 13. 8. 2009, č. j. 9As 57/2008-35 (z něhož vycházel v projednávané věci i městský soud). NSS zde odlišil při hodnocení důsledků odložení věci postavení navrhovatele ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích od ostatních účastníků řízení, včetně poškozených osob. U taxativně stanovených návrhových přestupků ustupuje veřejný zájem na projednání přestupkového jednání individuálnímu zájmu poškozené osoby. Osoba, která podává návrh dle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, disponuje řízením, na rozdíl od poškozeného u přestupku projednávaného ex offu, z čehož je nutné dovodit odlišné postavení při prověřování postupu správního orgánu při odložení věci: „Pokud tedy zákon svěřuje určitým osobám v případě zákonem stanovených jednání výhradní právo vyvolat svým návrhem řízení o přestupku a tyto osoby tohoto práva využijí, pak je dle názoru Nejvyššího správního soudu toto právo spojeno s možností nechat prověřit úkony správního orgánu, které v řízení následně činí. Rozhodnutí, zda správní orgán po podání návrhu podle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích věc odloží či zahájí řízení, je dle Nejvyššího správního soudu významným zásahem do právní sféry navrhovatele. Pokud zákonodárce svěřil možnost zahájit přestupkové řízení svým návrhem pouze určité skupině osob, pak tím vyjádřil, že projednání přestupku v určitých věcech se na rozdíl ostatních týká výhradně jejich zájmu.“ NSS zdůraznil, že ust. § 66 odst. 4 zákona o přestupcích není přijatými závěry nijak dotčeno ve vztahu k řízení o přestupcích projednávaných z úřední povinnosti“. Citované úvahy tak jednoznačně obsahují závěr, že v případě odložení věci podle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích týkající se řízení o přestupcích projednávaných z úřední povinnosti není možné podat opravné prostředky anebo se domáhat ochrany soudu. V případě žalobce došlo k odložení přestupku, u něhož mohlo být zahájeno řízení pouze z moci úřední. Žalobce nebyl poškozeným ani osobou, která by byla oprávněna podat ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích návrh na zahájení řízení, z toho důvodu by nebyl oprávněn se úspěšně bránit proti odložení věci ve smyslu § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, a to ve znění účinném do 30. 9. 2015, ani ve znění citovaným žalobcem od 1. 10. 2015.

111. Ani další žalobní námitka (V.) týkající se absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí nebyla shledána soudem jako důvodná. Žalobce sice namítá, že povinnost uvést ve výroku rozhodnutí o přestupku formu zavinění ukládá nejen § 77 zákona o přestupcích, ale i § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky, nicméně v předmětně věci probíhá řízení o správním deliktu provozovatele a nikoliv o přestupku. Správní orgány aplikovaly jako procesní předpis správní řád nikoli zákon o přestupcích, tudíž náležitosti výroku rozhodnutí upravoval § 68 odst. 2 správního řádu tak, že se ve výrokové části uvedené řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu, ve výrokové části se dále uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popř. též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání.

Z uvedeného je zřejmé, že ve výroku o správním deliktu nemusí být uvedena forma zavinění. Ke stejnému závěru dospěl také Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 2. 2019, č. j. 44A 14/2018-36.

112. Krajský soud podotýká, že ani aplikace § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky by nebyla správná. Podle § 112 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky již zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů. Námitka žalobce na aplikaci § 77 zákona o přestupcích nebo § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky tak není případná.
113. Ani další žalobní námitka (neexistence správního deliktu, nyní přestupku) není důvodná.
114. Soud se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného v tom, že novelou silničního zákona č. 183/2017 Sb., nedošlo ke zrušení nebo změně skutkové podstaty, ale pouze k přejmenování a terminologickému sjednocení. Správní orgán také uvedl, podle které právní úpravy rozhodoval a proč.
115. Soud nesouhlasí ani s tím, že výrok rozhodnutí správního orgánu není srozumitelný. Pokud jde o rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno, jaké povinnosti porušil provozovatel vozidla (stanovené v § 10 zákona o silničním provozu) a k jakému porušení pravidel silničního provozu vozidlem tov. zn. x, reg. zn. x došlo, tedy, že došlo k porušení povinnosti dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, což bylo zjištěno Městskou policií Brno na ulici Vlhká 27 v Brně, dne 2. 9. 2015 v 14:05 hod., přičemž řidič vozidla, který není znám, porušil povinnosti vyplývající ze zákazové značky „Zákaz zastavení“.
116. Výrok rozhodnutí je zcela srozumitelný, je tedy jednoznačně stanoveno, jaké povinnosti porušil provozovatel vozidla, k jakému porušení pravidel stanovených v silničním zákoně došlo ze strany neustanoveného řidiče, na kterém místě, v který den a v kterou hodinu, takže tato jednání jsou naprosto nezaměnitelná s jednáním jiným. Jedná se ryze o námitku účelovou. Žalobní námitku nesrozumitelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak zdejší soud vyhodnotil jako nedůvodnou. Je nutno uvést, že soud nijak nezpochybňuje, že správní orgán I. stupně v rozhodnutí jak ve výroku, tak i v odůvodnění užívá formulaci „správní delikt“ (nyní přestupek), nicméně na této formulaci neshledává soud s ohledem na skutkové a právní okolnosti projednávané věci nic natolik matoucího, co by způsobilo nesrozumitelnost rozhodnutí nebo nejednoznačnost vymezení stíhaného skutku.

117. Z obsahu správního spisu vyplývá, že k deliktnímu jednání došlo dne 2. 9. 2015 a následně byla dne 10. 12. 2015 žalobci adresována výzva dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 25. 7. 2018. Z uvedeného vyplývá, že k deliktnímu jednání a zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (8. 6. 2017) došlo ještě za účinnosti zákona o silničním provozu před novelizací provedenou s účinností od 1. 7. 2017 v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky. Deliktní jednání žalobce v období od jeho spáchání do 1. 7. 2017 naplňovalo skutkovou podstatu správního deliktu a zcela správně bylo správními orgány za správní delikt označeno. Zároveň ale o tomto jednání žalobce nebylo rozhodnuto do 1. 7. 2017 a poté, co vstoupil v účinnost zákon o odpovědnosti za přestupky, se dle § 112 odst. 1 uvedeného zákona na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější.
118. Příklad žalobce tak spadá do přechodného období, kdy se na deliktní jednání má hledět jako na přestupek ve smyslu zákona o odpovědnosti za přestupky, ale zároveň se má odpovědnost za deliktní jednání posoudit podle dosavadních právních předpisů, a to jako odpovědnost za jiný správní delikt. Jestliže správní orgán I. stupně označil deliktní jednání jako správní delikt (nyní přestupek), označil ho fakticky zcela správně, ačkoliv se může toto vyjádření jevit jako obtížněji srozumitelné. Důvod tohoto označení jasně vyjádřil odkazem na § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky ve výroku svého rozhodnutí.
119. Soud se zcela ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že správní orgán v úvodu rozhodnutí vysvětlil důvod použití shora uvedeného spojení, i s jeho odkazem na § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dlužno pouze doplnit, že pro trestnost jednání žalobce není v souvislosti se změnou přestupkového práva primárně podstatné, jak správní orgány terminologické změny v případech věcí posuzovaných v přechodném období přesně provedou, nýbrž to, zda zůstala zachována trestnost jimi sankcionovaných jednání. V této otázce soud porovnáním znění skutkových podstat před a po účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky dospěl k závěru, že skutkovou podstatu porušení povinnosti provozovatele vozidla nová právní úprava převzala, pouze terminologicky upravila pojmosloví, což je pouze výrazem trestní politiky státu. Naplnění skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla zůstalo z pohledu správního práva trestným. Pouze z důvodu terminologického sjednocení a zjednodušení právní úpravy správního trestání jsou nadále správní delikty považovány za přestupky bez toho, aby předmětné chování provozovatele vozidla přestalo být sankcionováno a považováno za protizákonné.
120. Není důvodná ani další žalobní námitka – zavinění.
121. Žalobce v další části žaloby zpochybňuje otázku objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, tedy to, zda s ohledem na přijetí novely zákona o silničním

provozu č. 183/2017 Sb., bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla i zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13. 7. 2017. Pokud by v mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ust. § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou.

122. Zákon o odpovědnosti za přestupky stejně jako zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakancí lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016 Sb. o některých přestupcích (dále jen „zákon č. 251/2016 Sb.“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh zákona č. 183/2017 Sb. Ust. § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále též zákon o Sbírce zákonů), sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti 15 dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Není na soudu, aby zkoumal, zda důvody, pro které zákonodárce stanovil dřívější počátek účinnosti uvedeného zákona, byly ve smyslu § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. o Sbírce zákonů, skutečně dány. K této otázce se shodně vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8As 201/2017-39. V uvedeném rozsudku i v předchozích rozsudcích ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3As 266/2016-28, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1As 305/2017-32, Nejvyšší správní soud jednoznačně vycházel z toho, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017. Lze tedy uzavřít, že odpovědnost za správní delikt provozovatele motorového vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu ve znění do 30. 6. 2017 byla koncipována jako objektivní, a rovněž k přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu není s účinností od 1. 7. 2017 dle § 125f odst. 3 uvedeného zákona vyžadováno zavinění. Pozdější právní úprava tak nebyla pro žalobce příznivější, a to ostatně nejen v otázce zavinění, ale v žádném směru (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1As 305/2017-32). Z tohoto pohledu jsou proto žalobcem zmiňované okolnosti týkající se předání vozidla řidiči, který se s vozidlem měl dopustit přestupkového jednání, při posouzení odpovědnosti za porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nerozhodné.

123. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon č. 251/2016 Sb. i zákon č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti dne 1. 7. 2017. Není důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla.

124. V této souvislosti je s ohledem na trvalý objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel.
125. Žalobce pak namítá, že se žalovaný nezabýval tím, zda byla splněny podmínky pro mimořádné snížení trestu pokuty podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, přestože je povinen přihlížet k jejich naplnění ex offio.
126. V souvislosti s aplikací § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4As 96/2018-45 „(...)“ *zákonodárce nekoncepcoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu. (...). Právní úpravu obsaženou v § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky o mimořádném snížení výměry pokuty za přestupek by bylo v zásadě možné považovat za ustanovení, které je pro pachatele příznivější, než dříve platná právní úprava, která uložení pokuty po dolní hranici sazby stanovené zákonem neumožňovala*. V citovaném úryvku z judikátu Nejvyššího správního soudu jednoznačně řečeno, že ačkoliv musí správní orgány z moci úřední zvažovat aplikaci mimořádného snížení pokuty podle § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, nejsou již povinny v odůvodnění rozhodnutí poznamenávat, z jakého důvodu nepřistoupily k aplikaci institutu mimořádného snížení pokuty.
127. Ust. § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví, že pokuty lze uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.
128. Předmětné ustanovení umožňuje mimořádně snížit výši pokuty pod dolní hranici stanovenou zákonem, jestliže by nejnižší možná výše pokuty stanovená zákonem byla i přesto v konkrétním případě nepřiměřeně přísná a zároveň musí být splněny podmínky pro využití jiných institutů.
129. K tvrzení žalobce, že samotná délka vedení řízení nasvědčuje tomu, že by aplikace § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky byla případná, se však zdejší soud nepřiklonil. Skutečnost, že žalobce spáchal přestupek provozovatele vozidla pouze na principu objektivní odpovědnosti, aniž by mohl jednání či pohnutky řidiče ovlivnit, nelze bez

dalšího považovat za relevantní důvody ke snížení pokuty pod zákonem stanovenou hranici, ale za standardní skutkové okolnosti, které jsou zákonem o provozu na pozemních komunikacích jako přestupek provozovatele vozidla postihovány. V řízení pak nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly mimořádné snížení pokuty z jiných důvodů stanovených v § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.

130. Krajský soud odkazuje na vypořádání se Krajského soudu v Brně s námitkou neaplikace § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 73A 1/2018-32 „*V žalobě uváděné skutečnosti (nekonstatování přitěžujících okolností, preventivní charakter sankce, uložení sankce na spodní hranici) samy o osobě podle názoru soudu nenaplní důvody pro mimořádné snížení pokuty pod spodní hranici (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4As 114/2018-49). Bylo by možné uvažovat toliko o aplikaci § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, nicméně samotná zvolená procesní obrana podle názoru soudu jasně diskvalifikuje žalobce z toho benefícia zákona, neboť z obsahu správního a soudního spisu je jasně patrná procesní strategie založená na obstrukcích a vyhýbání se odpovědnosti za přestupek, resp. správní delikt. Krajský soud má proto za to, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně nepochybili, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupili a toto své rozhodnutí více nerozváděli*“.
131. Další žalobní námitka žalobce je, že odpovědnost za spáchaný přestupek zanikla. Správní orgány měly aplikovat ustanovení o prekluzi podle zákona o odpovědnosti za přestupky, podle něhož promlčecí doba činí jeden rok. V daném případě bylo předmětem řízení jednání ze dne 2. 9. 2015. Odpovědnost za něj tak zanikla dne 3. 9. 2016; řízení, které bylo zahájeno později, tak bylo zahájeno v rozporu s právními předpisy. Ostatně, i pokud by došlo k zákonnému zahájení řízení (dne 8. 6. 2017), tj. v případě, kdy by se nová pravidla stanovená zákonem o přestupcích nevztahovala na období před zahájením řízení, pak by k zániku odpovědnosti došlo dne 8. 6. 2018, tj. rok od dne zahájení řízení. Rozhodnutí (správního orgánu I. stupně) vydané 25. 7. 2018 tak bylo dle žalobce vydáno po zániku odpovědnosti za přestupek.
132. Stěžejní otázkou je, zda na (nyní) přestupek provozovatele vozidla aplikovat § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky a dostat zásady použití nové, pro pachatele příznivější právní úpravy.
133. Napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 5. 10. 2018, žalobci bylo doručeno dne 8. 10. 2018, pravomocným se tedy stalo po účinnosti nového přestupkového zákona. Jak již krajský soud shora uvedl, ke dni 1. 7. 2017 nabyly účinnosti zákony, a to zákon o odpovědnosti za přestupky a zákon č. 183/2017 Sb. Druhý z uvedených zákonů měl přitom zásadní dopad i na § 125e a § 125f zákona o silničním provozu, kdy v případě ustanovení § 125e vypustil mimo jiné, ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o právnické nebo fyzické osobě a správním deliktu, ale o provozovateli vozidla a přestupku. Skutková podstata přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a možné sankce.

134. Dle § 29 písm. a) ve spojení s § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby, která činí jeden rok. Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku a přerušuje se, mimo jiné oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným (přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová). Do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní.
135. Na první pohled by se tak mohlo zdát, že je v důsledku změny právní úpravy a v duchu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod nutno aplikovat za užití zásady *analogia legis* příslušná ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, která stanová zánik odpovědnosti za přestupek po uplynutí promlčecí doby, která činí jeden rok.
136. Žalobce spáchal přestupek v době účinnosti úpravy, která stanovovala zánik odpovědnosti právnické osoby za správní delikt, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Právní úprava účinná v době rozhodování žalovaného a krajského soudu stanoví obecnou promlčecí lhůtu pro projednání přestupku (což zahrnuje i zahájení řízení) jednoletou. V případě aplikace obecné úpravy promlčecí doby u přestupků, i přes skutečnost, že se doba přerušila oznámením o zahájení řízení o přestupku a vydáním rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným, a do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní, by v posuzované věci musel krajský soud přistoupit ke zrušení rozhodnutí, neboť by došlo k zániku odpovědnosti, neboť promlčecí doba 1 rok uplynula před samotným zahájením správního řízení (řízení zahájeno dne 8. 6. 2017). Nicméně právní úprava zániku odpovědnosti za přestupky účinná od 1. 7. 2017 se na posuzovanou věc neaplikuje, ani tato námitka proto není důvodná.
137. V této věci totiž nemá být užita analogie ve vztahu k § 29 a násl. zákona o přestupcích, nýbrž analogie ke lhůtě pro zánik odpovědnosti za správní delikt podle silničního zákona. Jinak řečeno, je nutno posuzovat novější právní úpravu zániku trestnosti správního deliktu a následně přestupku provozovatele vozidla pouze v rámci zákona o silničním provozu. I Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 10. 2017 k tomu uvedl, že „není ani z věcných důvodů namístě, aby pachateli tohoto speciálního správního deliktu (byť je jím fyzická osoba nepodnikající) svědčila kratší lhůta pro zánik odpovědnosti ve smyslu § 20 odst. 1 přestupkového zákona. Popíralo by to totiž samotnou konstrukci tohoto typu deliktu a jeho subsidiární povahu [...] [p]oužití lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob (dvouleté subjektivní, nanejvýš však čtyřleté od spáchání) není v neprospěch žalobce, protože jinak by jeho odpovědnost nebyla časově ohraničitelná vůbec, což je představa nepřijatelná. Byť se v nyní posuzované věci krajský soud, na rozdíl od Nejvyššího správního soudu, v citovaném rozhodnutí, nezabývá otázkou přestupku fyzické osoby, lze citovaný závěr Nejvyššího správního soudu vztáhnout také na případ, kdy nová právní úprava neobsahuje explicitně vymezenou lhůtu pro zánik odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla, jak je tomu v nyní projednávané věci.

138. Navíc zákon o odpovědnosti za přestupky v přechodných ustanoveních v § 112 odst. 2, mimo jiné uvádí, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
139. Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová právní úprava není pro žalobce příznivější, neboť doba, po kterou lze čin stíhat nepatří mezi aspekty, které jsou zkoumány při hodnocení příznivosti nové právní úpravy, se § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost. K zániku odpovědnosti žalobce proto nedošlo, neboť řízení bylo zahájeno ve lhůtě dvou let ode dne, kdy se správní orgán o spáchání tehdy správního deliktu dozvěděl (dozvěděl se od Městské policie Brno dne 8. 12. 2015).
140. Další žalobní námitkou žalobce je, že správní orgány nepostavily najisto, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné.
141. Ani tato námitka důvodná dle názoru soudu není. Soud souhlasí s tvrzením žalovaného, že je podstatné, zda posuzované jednání naplňuje znaky přestupku řidiče, ne však všechny znaky skutkové podstaty přestupku. Sdělenému řidiči se nepodařilo spáchání přestupku prokázat a posuzované jednání naplňovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a proto odpovídá žalobce jako provozovatel vozidla podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.
142. V tomto směru soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8As 156/2016-35. V jeho bodě [38] uvedeno „*Stěžovateli se zamezující rozhodnout jak o přestupkové odpovědnosti řidiče, tak o odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt, správně odmítl krajský soud aprobovat. Ani Nejvyšší správní soud nemínil na tuto hru přistoupit a její pravidla akceptovat. Ke kasační argumentaci proto odkazuje na přílehlavé odůvodnění rozsudku krajského soudu a dodává: smyslem těchto triků není zajistit stěžovateli spravedlivý proces se zákonným výsledkem, ale za pomoci procesních úskoků zbavit stěžovatele následků odpovědnosti, které na něho právě v důsledku zákonné úpravy dopadly. Nejvyšší správní soud nepochybně právo stěžovatele hájit se ve správním i navazujícím soudním řízení jakkoliv; uvedené však neznamená, že by správní orgány či soudy byly povinny praktiky jeho obhajoby akceptovat. Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst.*

2 písm. b) zákona o silničním provozu proto postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku.

143. *V bodě [39] uvedeného rozsudku uvedeno, Prokázání zda jednání řidiče bylo rozporné se zákonem v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla by bylo v rozporu s výše popsanou subsidiaritou odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla přitom bylo, aby deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla.*
144. Důvodná není ani další námitka žalobce, a to absence řádného sdělení obvinění.
145. Tato námitka je nedůvodná proto, že ve sděleném obvinění je naprosto přesně uvedeno místo, datum, čas i druh spáchání (neoprávněné zastavení, porušení povinnosti dle ust. § 4 písm. c) silničního zákona mající znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) a je tedy i dostatečně určitě popsán správní delikt provozovatele vozidla spočívající v nezajištění dodržování uvedené povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 silničního zákona.
146. Soud neví, jak jinak by mělo být popsáno sdělení obvinění v Oznámení o zahájení správního řízení o správním deliktu.
147. K poslední žalobní námitce pak soud uvádí následující.
148. K anonymizaci rozhodnutí ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizaci rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.

149. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9Ans 5/2012-29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupování klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška. Pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být „*sekundárně viktimizován*“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.
150. Krajský soud na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
151. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. února 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně